

Information från Hallands Regementets och Hallandsbrigadens Kamratförening 2019-08-28

Styrelsemöte & middag



Kamratförenings styrelse samlades utanför restaurang Jarlen i Halmstad och genomförde ett styrelsemöte måndagen den 26 augusti. Som avslutning blev det utspisning på restaurangen.

Regionalt möte den 4 september i Borås

I den Västra regionen finns nu (efter ytterligare ändringar) 26 föreningar som är medlemmar i SMKR och ytterligare två föreningar som ännu ej blivit medlemmar men som är välkomna att delta.

Till mötet inbjuds vidare en representant för resp. värdförband (om möjligt handläggare av kamratföreningsfrågor) med koppling till en eller flera av regionens kamratföreningar för ömsesidig information och personkännedom. Kostnaderna för resorna bestrids av resp. värdförband. Förplägnaden under mötet står SMKR för. SMKR styrelse har föreslagit följande ämnen för information och diskussion:

- Rekrytering med erfarenheter från förra årets regionmöte, årets Centrala möte och interna styrelsemöten och diskussioner.
- Utgivning av medlemstidning/medlemsblad.
- Regionindelning och värdförband kopplat till militärregionerna.
- Regionala möten och/eller försvarsgrensvisa möten.
- Hur ska vi utse regionrepresentant tillika styrelseledamot i SMKR?

Veteran/Anhörig/Soldatkväll

FÖREDRAG MED ROLF PORSERYD



Tid: Tisdagen den 15 oktober klockan 18.00

Plats: Soldathemmet invid Lv 6

Rolf Porseryd är journalist och utrikespolitisk kommentator och har sedan 70-talet bevakat en rad av konflikter, naturkatastrofer och krig runt om i världen. I mer än 40 år har han arbetat som utlandsreporter på Sveriges Radio, Sveriges Television och TV 4.

Han har varit utlandsstationerad som korrespondent i Syd Amerika (Peru), Nordamerika (New York) Europa (Paris) och Asien (Hongkong) i sammanlagt 17 år. Rolf har haft möjlighet att besöka svenska fredsoperationer i Bosnien, Afghanistan och Kosovo och har rapporterat från mer än 130 länder i världen.

Rolf kommer bland annat att berätta om utrikesjournalistik i kris- och krigsområden men också om svenska missioner i världen.

Anmälan sker till halmstad@soldathem.org med namn senast den 8 oktober.

Begränsat antal platser så först till kvarn...

VARMT VÄLKOMNA

Robot 98 levereras till Halmstad



[Se TV inslaget här](#)

Försvarets två luftvärnsbataljoner får en rejäl teknisk uppgradering när robot 98 nu ersätter det 40 år gamla systemet robot 70. ”En taktisk revolution”, enligt Försvarsmakten, som tar emot robot 98 på Luftvärnsregementet i Halmstad under fredagen.

Det för luftvärnet nya systemet, som också benämns IRIS-T, används redan på Gripenplan. Nu har det anpassats så att robotarna kan avfyras från bandvagn.

– Robot 70 har varit en trojänare i svenskt försvar. Med det fick soldaterna springa upp på en kulle, till en skjutstation – en lavett – och därifrån styra roboten ända fram till målträff. Med det nya systemet behöver man inte röja sig på en höjd, utan kan stå dold bakom hus eller i skogen. Efter avskjutning söker roboten själv upp målet, förklarar kommunikationschef

Carl Sjöstrand vid LV6 i Halmstad till TT.

Första pluton nästa år

Till skillnad från det tyngre Patriotsystemet, som levereras om ett år, kan robot 98 hanteras av värnpliktiga, alltså soldater under grundutbildning.

– De som nu ryckt in på Luftvärnsregementet kommer att utbildas senare i höst och under våren. Så den första plutonen utbildad i det nya systemet kommer att vara redo nästa år, säger Carl Sjöstrand.

Fakta: Robot 98

Robot 98 har en räckvidd på minst tio kilometer och kan nå en höjd på minst fem kilometer.

Roboten är densamma som används till Jas 39 Gripen.

När robot 98 skjuts från marken är den monterad på en lavett om fyra robotar. Lavetten är monterad på en specialanpassad bandvagn.

Nästa steg i förnyelsen av luftvärnet är det tyngre luftvärnssystemet Patriot. En Patriotrobot kan nå 70 kilometer långt och högre än 23 kilometer.

Sveriges två luftvärnsbataljoner är baserade vid Luftvärnsregementet i Halmstad.

Källa: Forsvarsmakten

SVT Halland 23 augusti 2019

Foto från förr...



Kungliga Hallands Regemente på marsch genom Halmstad. År 1923?

Blivande reservare ser civila fördelar



Kim Torstensson ger order med hjälp av en kreativt utformad terrängmodell över anfallsområdet. Kim är 30 år och gjorde värnplikten vid Lv 6 2008. Han har jobbat på heltid som GSS-K i sex år och dessförinnan varit T-anställd i två år. Foto: Carl M Sjöstrand/Försvarsmakten

Det är en solig dag ute på Nyårsåsens skjutfält utanför Halmstad. Nu är det näst sista veckan för sommarens kurser i reservofficersutbildningen. Bland de 38 eleverna som övas tillsammans i ledarskap och truppföring hittar vi två Lv 6:are och en som efter examen blir luftvärnare.

– I de civila studierna har vi ofta gått på djupet om ledarskap men bara rent teoretiskt. Här får vi öva praktiskt och utveckla en ”verktyglåda”, det är bra, konstaterar Kim Torstensson.

Erik Ramstedt uppskattar att reservofficersutbildningen vid Militärhögskolan i Halmstad (MHS H) är väl organiserad och logiskt upplagd.

– Det känns som att det är en röd tråd genom utbildningen. Allt knyts samman. Den första kursen, ledarskap, genomsyrar exempelvis de senare kurserna i folkrätt, fysiskt stridsvärde och taktik.

Mycket teori – men bra

Alexander Bergström menar att det är mycket teori utan att det blir för "tungt" och lägger till att det möjligt är en nackdel att det inte är så fysiskt ansträngande som han förväntade sig.

– Men jag är klart nöjd. Detta är en utbildning med hög kvalitet!

Kapten Emil Olofsson är lärare för RO-eleverna vid MHS H. Han förklarar vad som är kärnan i den nya komprimerade reservofficersutbildningen:

– Alla officerare bör ha en grundläggande förståelse för taktik. Det försöker vi ge dem här. Man kan säga att kursen ger en begreppsvärld och en verktygslåda.

– Den väpnade striden är vår yttersta uppgift. Man får inte ta lätt på det!

– Enkelt uttryckt börjar vi med några veckors teori, där vi även ger en historisk bakgrund. Sedan är det mycket praktisk träning. Under övningen här på Nyårsåsen, tränar de på att förbereda och skriva en order, inklusive bedömmande av läget och bra formuleringar. Därefter får de öva på själva ordergivningen, med tydlighet och struktur. Det gäller också att motivera soldaterna och få dem att strida.

Polenresa

Efter övningen på Nyårsåsen åker alla elever med sina lärare till Polen för att på plats lära av ett exempel ur verkligheten. Det handlar om det tyska anfallet mot Gdansk under andra världskriget.

– De får utarbeta egna exempel på lösningar och lära sig vad polackerna gjorde för att försvara sig.

Tanken är att detta ger en djupare förståelse för rollen som ledare.

Åter till eleverna, som nu får frågan "vad vill ni säga till yngre kamrater, som funderar på att bli reservofficer?"

– Det civila värdet är stort. Det är känt att Försvarmakten har en bra ledarskapsutbildning.

En reservofficer är attraktiv hos civila arbetsgivare, säger Kim.

Utveckla den militära rollen

Eric framhåller kontakten med Försvarmakten:

– Om man har varit soldat och ska börja en civil utbildning så är detta, att vara reservofficer, ett utmärkt sätt att behålla den militära yrkesrollen.

– Jag vill säga att man dessutom utvecklar den militära yrkesrollen. Detta är en stimulerande utbildning, säger Alexander och tillägger att nya möjligheter öppnas, vilket kan motivera en del att söka reservofficersutbildning:

– Man har större möjligheter att söka utlandsuppdrag. Det finns många befattningar som är öppna för en reservofficer!

Alla våra tre blivande reservare verkar enbart ha gott att säga om sin utbildning. Frågan är om det finns något som varit jobbigt, eller några stora utmaningar?

– Det tog ett tag att komma tillbaka in i den militära terminologin - men det gick ändå ganska snabbt, konstaterar Eric, som kom direkt från sitt arbete på Finansdepartementet. Han lägger till:

– Det är en intensiv och komprimerad utbildning, men det är en nödvändighet med tanke på allt som vi ska lära oss under två somrar.

Kim menar att det trots ibland långa dagar känns som en mycket positiv utbildning.

– Vi har fått lära oss mycket nytt under utbildningen. Jag upplever det mer stimulerande än frustrerande!

Källa: [Lv 6](#)

Kris och säkerhet på hög nivå

För många verksamma i totalförsvars- och säkerhetssektorn är Solbackakursen ett välkänt begrepp, sannolikt både för sin långa historia och också för att det är en totalförsvarsutbildning för ledande personer från alla delar av samhället i Sverige. Årets kurs har nyligen genomförts med drygt 40 deltagare.



Deltagare i årets Solbackakurs. Längs fram kursledningen, Dan Eliasson, generaldirektör MSB, Micael Bydén, överbefälhavare, Ewa Skoog Haslum, vicerektor Försvarshögskolan samt Lars Hedström, biträdande institutionschef, Försvarshögskolan

– Det finns ett stort behov av samverkan och att öka kunskapen om våra olika roller i samhället nu när Sverige utvecklar totalförsvaret igen, inte minst det civila försvaret som haft en undanskymd roll under decennier, säger generaldirektör Dan Eliasson.

Det är Försvarsmakten som tillsammans med Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (MSB) gett Försvarshögskolan uppdraget att genomföra kursen. Idén till en högre totalförsvarskurs av detta slag föddes strax efter andra världskrigets slut av dåvarande statsminister Tage Erlander och ÖB Nils Swedlund. Tankarna var att man skulle försöka överbygga gapet mellan det

militära och civila försvaret och ta vara på de erfarenheter man erhållit efter andra världskriget. Första kursen gavs år 1952 och årets upplaga är därmed den 67:e i raden.

Scenarier

– Det är viktigt att personer som ska leda vårt land och ansvara för samhällsviktiga funktioner i kris, höjd beredskap och i värsta fall krig, får bästa möjliga förutsättningar för att klara sitt uppdrag. Solbacka ger en möjlighet för aktörer från olika delar av samhället att bygga en gemensam kunskapsnivå, diskutera och öva på tänkbara scenarier, säger överbefälhavaren Micael Bydén som tillsammans med GD MSB Dan Eliasson, är på plats under hela kursen.

Krisberedskap

Spel och övningar är vanliga utbildningsmetoder vid Försvvarshögskolan och så även under Solbackakursen. Ett sätt att öka kunskap och öva beslutsfattning är att använda olika spelscenarier där det gäller att hantera händelser, både aktuella händelser men även fiktiva exempel. Det kan handla om att Sverige drabbas av en kris, exempelvis en cyberattack, som slår hårt mot samhället eller ett krigshot mot oss eller någon i vårt närområde.

Under de momenten får deltagarna sätta sig in i hur krishanteringen är uppbyggd regionalt och nationellt och därefter gå in i olika strategiska roller.

– Engagemanget för krisberedskap och totalförsvvar har ökat de senaste åren och därför har Försvvarshögskolan en viktig roll att bidra till att stärka samhällets förmåga, säger flottiljamiral Ewa Skoog Haslum, vicerektor vid Försvvarshögskolan och ansvarig för kursens genomförande

Källa: Försvvarshögskolan 2019-08-15

Nytt inlägg på KUNGL KRIGSVETENSKAPSAKADEMIEN

Triangelndramat Stockholm – Helsingfors – Moskva



Finland och Sverige – officiellt sida vid sida. Men, vilka är frågetecknen? Foto: Jesper Moldvik, Försvarsmakten.

av Karlis Neretnieks

Ofta brukar man i strategiska bedömanden se ett eventuellt hot (eller någons benägenhet att agera i försvarssyfte) som en kombination av den presumtive motståndares kapacitet och eventuella avsikter. Vilket inte är fel, men frågan är om ordet "avsikt" inte kan leda till att en väsentlig komponent i bedömandet blir undervärderad – viljan hos de inblandade aktörerna, då i betydelsen, viljestyrka, villighet att agera etcetera. Skillnaden mellan "avsikt" och "vilja" kan synas subtil, men det kan finnas skäl att komplettera frågan *"med vilken operativ eller strategisk avsikt kan landet XX tänkas att agera i en given situation?"*

med *"hur villig kommer man vara att agera?"*. Den senare frågan sätter fokus på faktorer som oftast är subjektiva, inte sällan personberoende, och därför gärna tonas ned i bedömandeprocessen.

De går sällan att mäta eller konkretisera på ett tydligt sätt. Det kan vara politiska beslutsfattaresh personligheter och förutfattade meningar, tolkning av historiska erfarenheter eller inrikespolitiska hänsyn och överväganden.

Felbedömningar av denna typ av faktorer har inte sällan varit orsak till att stater börjat kriga. Ett exempel skulle kunna vara Hitlers tolkning av en omröstning på 1930-talet vid Oxford Union (diskussionsklubb vid universitetet i Oxford) där de studerande antog en resolution som innebar att de inte var beredda att slåss för *"King and Country"*. Något han tog som intäkt för att Storbritannien inte skulle gå i krig för att stödja andra länder i Europa. Han tyckte sig få det bekräftat i och med att Storbritannien sålde ut Tjeckoslovakien 1938. Att Storbritannien skulle gå i krig för Polen ett knappt år senare blev en stor överraskning för honom.

Ett annat exempel skulle kunna vara Argentinas invasion av Falklandsöarna 1982, och den efterföljande brittiska reaktionen. Såväl Argentina som Storbritannien gjorde där felbedömningar om motståndarens vilja att agera. I det brittiska fallet en felbedömning av Argentinas villighet att ge sig in på militära äventyrligheter för att avleda befolkningens uppmärksamhet från inrikespolitiska problem. I det argentinska fallet en grav missbedömning av den brittiska premiärministerns, Margaret Thatcher, viljestyrka, kompromisslöshet och vilja att ta risker.

Kopplat till svensk säkerhet idag, och det nära militära samarbetet med Finland, kan det därför finnas skäl att i ett säkerhetspolitiskt bedömande fundera på hur "viljorna" i Stockholm, Helsingfors och Moskva skulle kunna tänkas interagera. Sverige och Finland vidtar för närvarande långtgående gemensamma försvarsförberedelser i syfte att påverka och därmed minska, den ryska viljan till att använda militära maktmedel i det nordiska området. Det genom att försöka göra det troligt att Ryssland vid ett angrepp på Sverige och Finland, eller bara ett av länderna, riskerar att möta båda ländernas gemensamma stridskrafter. Något som sannolikt skulle höja tröskeln för ett eventuellt angrepp.

Men det räcker inte med att bara visa att de svenska och finska försvarsmakterna kan agera tillsammans. Det gäller också att göra det trovärdigt att viljan till en sådan samverkan kommer att finnas den dag det kan bli aktuellt.

Om Ryssland av något skäl skulle överväga att använda militära maktmedel för att kunna disponera svensk och/eller finskt territorium, kopplat till en planerad (eller befarad) konflikt med Nato, kommer man därför i Moskva antagligen ställa sig frågor av typen:

- Kommer de ha viljan att försvara alla delar av sina territorier, och då till vilket pris? Hur påverkas det av den militära förmåga respektive land har? Något som rimligtvis påverkar såväl politikerns (och befolkningens) vilja att stå upp mot ett hot när det väl materialiseras – övergår från att vara abstrakt till att bli något reellt.
- Finns det historiska, eller mer närliggande politiska, skäl som talar för att viljan att slåss eller falla undan för hot skulle vara större eller mindre i något av länderna?
- Hur villiga kommer de vara att bistå varandra, kommer de bedöma att det är värt de risker och de uppoffringar det innebär?

Frågor vars svar är avgörande för sannolikheten, i ryska ögon, att man riskerar möta Finlands och Sveriges stridskrafter där de opererar gemensamt. Motsvarande analyser kommer också göras i Stockholm respektive Helsingfors för att kunna besvara frågan: står riskerna förknippade med att hjälpa min partner i proportion till hans vilja (och förmåga) att hjälpa mig? Här är det inte bara frågan om att bedöma den andres villighet att gå i krig för min skull, utan lika mycket att i vad mån olika gemensamma operationer kan ses som "lönsamma". Det vill säga, finns det påtagliga fördelar för mig att förbruka delar av mina (små) resurser för att hjälpa den andre, eller riskerar det att bli en bortkastad uppoffring? Kommer man i någon av huvudstäderna till slutsatsen att riskerna eller kostnaderna för att stödja sin partner är större än eventuella intäkter kommer det rimligtvis påverka viljan till samarbetet i såväl fred som krig. I Moskva kommer man självfallet också försöka att analysera problematiken med såväl finska som svenska ögon för att skapa sig en förståelse om hur man tänker där, och hur det kan påverka ländernas villighet att agera tillsammans.

Det hela utmynnar i en "*bedömandecirkel*": hur bedömer vi vår partners vilja att agera – hur kan det påverka vårt agerande – hur bedömer vår partner vår vilja att agera – hur påverkar partners bedömning av oss hans agerande – hur bedömer Moskva våra respektive viljor att agera – kan vi vidta åtgärder som ökar vår partners vilja att stödja oss – hur kommer Moskva bedöma hur det vi gör påverkar sannolikheten och möjligheterna för att Sverige och Finland agerar tillsammans? Det går att göra detta bedömande än mer komplicerat genom att väga in ytterligare parter och deras eventuella vilja att engagera sig i det nordiska området, till exempel USA – i dagens läge en inte helt enkel bedömning.

Det skulle leda alltför långt att här göra ett komplett "viljebedömande" för alla tre länderna, Sverige, Finland och Ryssland. Jag överlämnar därför till läsaren att själv fundera på några av de frågor som antagligen ingår i de analyser av Sverige som görs i såväl Helsingfors

som Moskva, och som kommer att påverka deras planering i fred och handlande i händelse av allvarliga kriser eller i ett krig.

- Den svenska försvarsviljan är påfallande hög, men kommer den att så förbli om det vid ett angrepp blir uppenbart att endast begränsade delar av landet kommer att kunna försvaras,
- Kommer den svenska politiska ledningen ha viljan, och den mentala beredskapen, att snabbt och kraftfullt agera militärt i händelse av ett angrepp, finns där några ledtrådar i hur det politiska systemet i Sverige fungerar,
- Hur kommer den politiska ledningen i Sverige att agera i det fall endast Finland angrips, kommer viljan finnas att militärt ingripa till Finlands stöd, trots insikten av vilka risker och uppoffringar det kommer att innebära,
- Vad har Finland att vinna på att ingripa till stöd för Sveriges i det fall endast Sverige angrips, står den vinsten (ökad säkerhet för Finland på lång sikt – efter kriget) i proportion till de konsekvenser som det innebär att engagera sig i ett krig man eventuellt för stunden kan stå utanför,
- Hur kommer de svenska prioriteringarna att se ut i händelse av att båda länderna angrips, är man då beredd att "offra" svenska landsändar eller förband för att effektivare kunna stödja Finland, även om det skulle vara till fördel för den gemensamma krigföringen,
- Ger nuvarande svensk försvars-, säkerhets och utrikespolitik några indikationer på hur Sverige kan tänkas handla inför kraftfulla ryska hot mot Sverige och/eller Finland?

Det finns fler likartade frågor som skulle kunna ställas, och svaren kommer sannolikt att variera med de personer som svarar. Det som dock är helt uppenbart är att Sverige, med egna åtgärder, till stor del kan påverka bedömningarna i såväl Helsingfors som Moskva, och därmed bidra till att öka trovärdigheten i att Sverige och Finland kan och kommer att slåss tillsammans i händelse av att ett av länderna (eller båda) blir utsatta för ett angrepp. Något som borde påverka viljan i Moskva att ge sig in på militära äventyrligheter i vårt närområde.

Den avslutande och avgörande frågan blir därför: gör vi det som på oss ankommer för att det ska vara trovärdigt både i Helsingfors och Moskva att vi både vill och kan försvara Sverige såväl som att bidra till försvaret av Finland?

18 aug 2019

Karlis Neretnieks är generalmajor och ledamot av KKrVA